

[Erlendsson.]

form af en mere eller mindre udtalt mistillid med hensyn til lægernes evne til objektivt at bedømme og følge med i de stadige landvindinger inden for sygdomsbehandlingen.

I dette lys skal utvivlsomt motiverne for ønsket om en statslig lægemiddelinformation ses. Nogle har ment, at lægerne lå under for presset fra de kulørte påmindelsesskrivelser, og det har gjort et vist indtryk, at Den almindelige danske Lægeforenings formand er gået ind for en sådan statslig lægemiddelinformation, idet han over for udvalget fremførte, at denne nydannelse var ønsket af hele den danske lægestand. Det er imidlertid ikke korrekt. I visse amtskredsforeninger inden for lægeforeningen har sagen overhovedet ikke været drøftet. Heller ikke lægernes foreningsblad Ugeskrift for Læger har bragt indlæg, der kunne tydes i denne retning, altså som om det var et udbredt ønske inden for lægestanden.

Der er ikke nogen tvivl om, at lægeforeningens formand og redaktøren af Ugeskrift for Læger går ind for det, men det er ikke det samme som et stærkt udtalt ønske fra hele den danske lægestand.

Den opgave, et statsligt lægemiddelinformationsnævn skulle pålægges for statsmidler, er MEFA, De Danske Medicinalfabrikker, på egen hånd og for egne midler gået i gang med at løse, og en fuldstændig beskrivelse af alle lægemidler, også alle udenlandske lægemidler, der anvendes i Danmark, vil fremkomme om mindre end et års tid. Redaktør er den højt ansete professor, dr. med. Erik Jacobsen. Mit parti har fuld tillid til det værk, der vil blive resultatet af hans meget grundige arbejde.

Vi mener på den baggrund ikke, der er behov for skatteyderpenge til brug for denne opgave, og kan i øvrigt ikke tilslutte os den efter vor mening helt uberettigede nedvurdering af lægerne, som i denne anledning har været bragt frem for at støtte sagen.

Mistilliden til erhvervenes gode vilje og et ønske om, at staten skal overtage så mange opgaver som muligt, der præger visse partier mere end andre, spores også bag kravet om særlige etiketteringsregler. Det er en selvfølge, at sundhedspersonalet til enhver tid skal kunne orientere sig om de aktive stoffer i et fabrikspræparat; det er beretti-

get, men videre ønsker vi ikke at stille krav. Vi mener, det er tilstrækkeligt, at der står, at det skal være anført tydeligt, men at det er for rigoristisk at stille bestemte krav om størrelsesforholdet mellem specialitetsnavnet og fællesnavnet.

Fremskridtspartiet ønsker heller ikke en udvidelse af seruminstitutets produktionsopgaver, som det oprindelige lovforslag åbnede mulighed for. Tværtimod vil vi gerne overlade flest muligt af disse til den private lægemiddelproduktion, hvorved der på basis af et hjemmemarked vil kunne oparbejdes en valutaindtjenende eksportproduktion af f. eks. sera og vacciner. Vi er derfor tilfredse med, at begrebet biologiske lægemidler er udgået af lovens § 12.

Endelig kan vi tilslutte os, at det oprindelige lovforslags § 45 med bemærkninger om 3 års terminer for tilladelse til distribution af lægemidler for praktiserende dyrlæger ikke gennemføres. Det er blevet hævdet, at en sådan beføjelse ville åbne adgang for fagforeningsmæssige, men i øvrigt usaglige indgreb over for dyrlæger, der ikke var medlem af dyrlægeforeningen.

Et særligt problem har været den priskontrol på lægemiddelmarkedet, man vil gennemføre. Vi havde ønsket en mindre restriktiv priskontrol end den, der indføres med denne lov. Vi frygter, at det vil blive en unødvendig spændetrøje for dansk lægemiddelindustri. Skulle det blive tilfældet, hvis bestemmelserne ikke administreres med fornuft, vil vi snarest fremsætte forslag til ændring af lægemiddeloven.

Jeg spør, at den optimisme, flere har lagt for dagen med hensyn til den lethed, hvorved dette prisfastsættelsesspørgsmål skulle kunne løses, nok vil blegne i lyset af kendsgerningerne. Den årelange forskning, de mange negative resultater under forskningsforløbet, den ofte, som det synes, næsten uendelig lange og bekostelige vej, der fører frem mod et nyt, værdifuldt lægemiddelprincip indførelse i praksis, indtil det efter grundige terapeutiske prøvninger på dyr og mennesker kan gives lægerne i hænde, er vanskelig for ikke at sige i mange tilfælde umulig at vurdere for udenforstående. I særlig grad er det vanskeligt, når der skal tages højde for det afkast, der må beregnes til videre forskning og udvikling inden for lægemiddelområdet, hvis den pågældende